

Sygn. akt VIII U 640/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 4 października 2017 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSR del. Anna Capik-Pater
Protokolant:	Agata Kędzierawska

po rozpoznaniu w dniu 4 października 2017 r. w Gliwicach

sprawy B. Ż.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z.

o odsetki

na skutek odwołania B. Ż.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z.

z dnia 8 marca 2017 r. **nr** (...)

- zmienia zaskarżoną decyzję z dnia 8 marca 2017 roku w ten sposób, że przyznaje ubezpieczonej B. Ż. prawo do wypłaty ustawowych odsetek od miesięcznych rat renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy za okres od dnia 30 września 2016 roku – od dnia 26-ego każdego miesiąca, poczynając od dnia 26 października 2016 roku do dnia 16 lutego 2017 roku;
- w pozostałej części odwołanie od decyzji z dnia 8 marca 2017 roku oddala;
- wniosek o odsetki z dnia 25 sierpnia 2017 roku w pozostałej części nie objętej decyzją z 8 marca 2017 roku przekazuje do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z.;
- zasądza od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z. na rzecz ubezpieczonej kwotę 180 zł (sto osiemdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

(-) SSR del. Anna Capik-Pater

Sygn. akt VIII U 640/17

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 8 marca 2017 r. o numerze (...) organ rentowy Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z. w oparciu o przepis art. 118 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych odmówił ubezpieczonej B. Ż. prawa do naliczenia odsetek w związku z wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Katowicach z

dnia 18 października 2016 r. (sygn. akt III AUa 866/15) zmieniającym wyrok Sądu Okręgowego w Gliwicach z dnia 23 marca 2015 r. (sygn. akt VIII U 2642/13) oraz poprzedzającą go decyzję organu rentowego z dnia 15 października 2013r.

Ostatecznie organ rentowy wskazał, iż decyzja z dnia 6 lutego 2017 r. wykonująca wyrok Sądu Apelacyjnego, który wraz z uzasadnieniem został doręczony organowi rentowemu w dniu 16 grudnia 2016 r., została wydana po dostarczeniu przez ubezpieczoną w dniu 17 stycznia 2017 r. żądanych przez organ rentowy dokumentów w postaci zaświadczenia o zatrudnieniu i wynagrodzeniu (druk Rp-7) za okres zatrudnienia w Przedsiębiorstwie Produkcyjno – Usługowym (...) w K. oraz zaświadczeń z Powiatowego Urzędu Pracy w G. i Miejskiego Ośrodka Pomocy Społecznej w K., o których to dostarczenie organ rentowy wezwał ubezpieczoną pismem z dnia 2 stycznia 2017 r.

W odwołaniu od powyższej decyzji, ubezpieczona wniosła o jej zmianę poprzez przyznanie jej prawa do odsetek oraz zasądzenie od organu rentowego na jej rzecz kosztów zastępstwa procesowego. Ostatecznie sprecyzowanym stanowiskiem w dniu 25 sierpnia 2017 r. wniosła o ich przyznanie za okres od 20 września 2013 r. do 31 stycznia 2017 r. od każdej zaległej renty, poczynając od 16-go dnia każdego miesiąca do dnia wypłaty renty tj. do 6 lutego 2017 r.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy podtrzymał swoje dotychczasowe stanowisko i wniósł o jego oddalenie.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Ubezpieczona B. Ż. (ur. (...)) w dniu 20 sierpnia 2013 r. wniosła do organu rentowego o ustalenie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy.

Decyzją z dnia 15 października 2013 r. organ rentowy odmówił ubezpieczonej prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. Swoje rozstrzygnięcie wydał na podstawie orzeczenia komisji lekarskiej ZUS, która w dniu 7 października 2013 r. uznała, że ubezpieczona nie jest niezdolna do pracy.

Od tej decyzji ubezpieczona złożyła odwołanie, które następnie zostało przez tutejszy Sąd, oddalone wyrokiem z dnia 23 marca 2015 r. (sygn. akt VIII U 2642/13). Orzeczenie zostało wydane w oparciu o opinię biegłego sądowego z zakresu neurologii A. N., która ustaliła, że ubezpieczona od dzieciństwa cierpi na genetyczne spoczynkowe drżenie rąk i nóg, które nie obniża w istotny sposób funkcji kończyn. Zdaniem Sądu ubezpieczona pracowała z tym schorzeniem przez niespełna 11 lat, a jej stan zdrowia w okresie zatrudnienia nie uległ pogorszeniu. Jednocześnie zaznaczył, że zdolność do pracy ubezpieczonej należy ocenić w kontekście jej kwalifikacji zawodowych. Podniósł, że ubezpieczona przez prawie cały okres swojej aktywności zawodowej pracowała jako sprzątaczką, zatem nie była to praca wymagająca sprawności rąk w takim stopniu jak praca wymagająca wysokiej precyzji. W związku z powyższym, Sąd uznał, że zaskarżona decyzja jest prawidłowa, a ubezpieczona nie jest niezdolna do pracy.

Ubezpieczona nie zgodziła się z powyższym wyrokiem i w dniu 22 kwietnia 2015 r. wywiodła apelację do Sądu Apelacyjnego w Katowicach, który wyrokiem z dnia 18 października 2016 r. (sygn. akt III AUa 866/15) zmienił częściowo zaskarżony wyrok, w ten sposób że przyznał ubezpieczonej prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy od 20 września 2013 r. na okres 5 lat.

Wydając wyrok reformatoryjny Sąd Apelacyjny dopuścił i przeprowadził dowody z opinii biegłych sądowych z zakresu medycyny pracy oraz neurologii, którzy nie podzielili wniosków z opinii biegłego sądowego A. N..

Biegły sądowy z zakresu medycyny pracy A. R. w opinii sądowej z dnia 15 maja 2016r r. rozpoznał u ubezpieczonej uszkodzenie układu pozapiramidowego centralnego układu nerwowego o nieznannej przyczynie z objawami nasilającymi się z upływem czasu samoistnych drżeń mimowolnych mięśniowych wszystkich kończyn oraz głowy. Podniósł, że u ubezpieczonej począwszy od 2013 r. występuje progresja choroby.

Podobne wnioski wynikają z kolejnej opinii sporządzonej w dniu 28 czerwca 2016 r. przez biegłego sądowego z zakresu neurologii M. W., który stwierdził, że ubezpieczona cierpi na ruchy mimowolne wynikające z zaburzeń układu pozapiramidowego o postępującym charakterze i znacznym stopniu nasilenia o nieustalonej przyczynie

i niewykluczonym podłożu genetycznym. Biegły wskazał, że stały charakter niezdolności do pracy wynika z postępującego charakteru schorzenia bez możliwości realnej poprawy.

Organ rentowy otrzymał powyższe opinie biegłych sądowych w dniu 29 sierpnia 2016 r.

Wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach wraz z pisemnym uzasadnieniem, wpłynął do organu rentowego w dniu 16 grudnia 2016 r.

Pismem z dnia 2 stycznia 2017 r. wykonując powyższy wyrok, organ rentowy wezwał ubezpieczoną do przedłożenia w terminie 21 dni od dnia jego otrzymania:

- zaświadczenia o zatrudnieniu i wynagrodzeniu (druk Rp7) z Przedsiębiorstwa Produkcyjno-Usługowego (...) w K. z podaniem zarobków po 2012 r.,

- zaświadczenia z Powiatowego Urzędu Pracy w G. i Miejskiego Ośrodka Pomocy Społecznej w K. wraz z kwotami pobranych świadczeń za okres od 20 września 2013 do daty wstrzymania oraz numerem konta, na który trzeba dokonać ewentualnych zwrotu.

Powyższe dokumenty ubezpieczona dostarczyła w dniu 17 stycznia 2017 r.

Następnie wykonując wyrok Sądu Apelacyjnego, decyzją z dnia 6 lutego 2017 r. organ rentowy przyznał ubezpieczonej prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy na okres od 20 września 2013 r. do 30 września 2016 r.

Pismem z dnia 17 lutego 2017 r. ubezpieczona wezwała organ rentowy do wypłaty odsetek za zwłokę w wypłacie świadczenia za okres od 20 września 2013 r. do dnia wypłaty tj. 16 lutego 2017 r.

Zaskarżoną decyzją z dnia 8 marca 2017 r. organ rentowy odmówił ubezpieczonej prawa do naliczenia odsetek.

W dniu 21 marca 2017 r. ubezpieczona wniosła od tej decyzji odwołanie.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o akta organu sądowego oraz akta Sądu Okręgowego w Gliwicach w sprawie o sygn. akt VIII U 2642/13.

Sąd ocenił zebrany materiał dowodowy jako kompletny i spójny, a poprzez to mogący stanowić podstawę ustaleń faktycznych w sprawie.

Sąd zważył co następuje:

Odwołanie ubezpieczonej zasługuje na częściowe uwzględnienie.

Na wstępie trzeba stwierdzić, że w stosunkach opartych na prawie ubezpieczeń społecznych, w którym należy poszukiwać podstawy roszczeń ubezpieczonego, odsetki od opóźnionego świadczenia uregulowane są – dla potrzeb tego prawa – wyczerpująco, bez możliwości odwoływania się do przepisów prawa cywilnego. Świadczenia należne w tym systemie nie mają charakteru obligacyjnego, więc obowiązek zapłaty odsetek może wynikać tylko z ustawy – vide wyrok Sądu Najwyższego z dnia 6 czerwca 2007r. II BU 18/06 (Lex nr 951500). I tak Zakład Ubezpieczeń Społecznych jest obowiązany do wypłaty odsetek w wysokości określonej przepisami prawa cywilnego, wówczas gdy nie dokona – w następstwie okoliczności za które ponosi odpowiedzialność – wypłaty świadczeń dotyczących w terminach ich przyznawania i wypłacania na co wskazuje treść art. 85 ustawy z dnia 13 października 1998r. o Systemie Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U.2017.1383 -j.t.) Zgodnie z art. 85 ust. 1 powołanej ustawy jeżeli Zakład – w terminach przewidzianych w przepisach określających zasady przyznawania i wypłacania świadczeń pieniężnych z ubezpieczeń społecznych lub świadczeń zleconych do wypłaty na mocy odrębnych przepisów albo umów międzynarodowych – nie ustalił prawa do świadczenia lub nie wypłacił tego świadczenia, jest obowiązany do wypłaty odsetek od tego świadczenia w wysokości odsetek ustawowych określonych przepisami prawa cywilnego. Nie dotyczy to przypadku,

gdy opóźnienie w przyznaniu lub wypłaceniu świadczenia jest następstwem okoliczności, za które Zakład nie ponosi odpowiedzialności.

Wyrokiem z dnia 18 października 2016 r. (sygn. akt III AUa 866/15) Sąd Apelacyjny częściowo zmienił wyrok Sądu Okręgowego w Gliwicach z dnia 23 marca 2015 r. (sygn. akt VIII U 2642/13) oraz poprzedzającą go decyzję organu rentowego z dnia 15 października 2013 r., w ten sposób, że przyznał ubezpieczonej prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy począwszy od dnia 20 września 2013 r. na okres 5 lat.

W niniejszej sprawie przedmiotem sporu było ustalenie czy i od jakiego momentu opóźnienie w przyznaniu odwołującemu świadczenia w postaci renty z tytułu niezdolności do pracy jest następstwem okoliczności, za które organ rentowy ponosi odpowiedzialność.

Chodzi zatem o odsetki za zwłokę w świadczeniu, powstałą na skutek okoliczności, za które ten organ odpowiada, a nie za opóźnienie, w którym nie ma elementu winy. Jednocześnie należy wskazać, że brak orzeczenia organu odwoławczego o odpowiedzialności organu rentowego za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji, o którym mowa w art. 118 ust. 1a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych nie pozbawia ubezpieczonego prawa do odsetek za opóźnienie w wypłacie świadczenia (por. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 24 marca 2011r., sygn. akt I UZP 2/11, OSNP 2011/19-20/255, Lex nr 784338).

Przechodząc do dalszych rozważań należy podkreślić, że zgodnie z treścią art. 118 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych: „Organ rentowy wydaje decyzję w sprawie prawa do świadczenia lub ustalenia jego wysokości po raz pierwszy w ciągu 30 dni od wyjaśnienia ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania tej decyzji, z uwzględnieniem ust. 2 i 3 oraz art. 120”. Z kolei ust. 1a tej normy stanowi, iż „W razie ustalenia prawa do świadczenia lub jego wysokości orzeczeniem organu odwoławczego za dzień wyjaśnienia ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji uważa się również dzień wpływu prawomocnego orzeczenia organu odwoławczego, jeżeli organ rentowy nie ponosi odpowiedzialności za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji. Organ odwoławczy, wydając orzeczenie, stwierdza odpowiedzialność organu rentowego”.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego przyjmuje się, że zawarte w art. 85 ust. 1 ustawy z 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych określenie: "nie ustalił prawa do świadczenia" oznacza zarówno niewydanie w terminie decyzji przyznającej świadczenie, jak i wydanie decyzji odmawiającej przyznania świadczenia, mimo spełnienia warunków do jego uzyskania. W tym ostatnim wypadku chodzi o sytuacje, w których organ rentowy odmawiając przyznania świadczenia, naruszył przepisy prawa materialnego określające przesłanki nabycia prawa do świadczenia pieniężnego z ubezpieczenia społecznego. Zawarte w zdaniu drugim ust. 1 art. 85 ustawy z 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych określenie: "okoliczności, za które Zakład nie ponosi odpowiedzialności" oznacza, że Zakład Ubezpieczeń Społecznych nie jest obowiązany do wypłaty odsetek nie tylko wtedy, gdy nie ponosi winy w opóźnieniu, lecz także wtedy, gdy opóźnienie w ustaleniu i wypłacie prawa do świadczenia pieniężnego z ubezpieczenia społecznego jest skutkiem innych przyczyn niezależnych od Zakładu. Opóźnienie w ustaleniu prawa do świadczenia może nastąpić albo wskutek dokonania przez organ rentowy błędnej wykładni lub niewłaściwego zastosowania prawa, albo z powodu błędu w ustaleniach faktycznych, będącego następstwem naruszenia przepisów postępowania. W tym pierwszym przypadku mamy do czynienia z wydaniem przez organ rentowy decyzji niezgodnej z prawem, choć na podstawie prawidłowo i kompletnie zebranego materiału dowodowego i po ustaleniu niezbędnych okoliczności faktycznych możliwe było wydanie decyzji odpowiadającej prawu. Opóźnienie w ustaleniu prawa do świadczenia jest wówczas następstwem okoliczności, za które organ rentowy ponosi odpowiedzialność, choćby nie można mu było zarzucić niestaranności w wykładni i zastosowaniu prawa. Inaczej mówiąc, jeżeli organ rentowy dokonał nieprawidłowej wykładni lub błędnego zastosowania prawa, to ubezpieczonemu należą się odsetki od kwoty świadczenia przyznanego wyrokiem sądu liczone od upływu terminu, w którym organ rentowy powinien był wydać prawidłową decyzję uwzględniającą wniosek (por. wyrok z dnia 9 marca 2001r., II UKN 402/00, OSNP 2002 nr 20, poz. 501, wyrok z dnia 7 października 2004 r., II UK 485/03, OSNP 2005 nr 10, poz. 147, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15 października 2010r., sygn. akt III UK 20/10, Lex nr 694224).

W przedmiotowej sprawie, ubezpieczona domaga się przyznania prawa do odsetek ustawowych od renty z tytułu niezdolności do pracy przyznanej jej mocą wyroku Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 18 października 2016 r. (sygn. akt III AUa 866/15). W takim przypadku wyjaśnienie okoliczności niezbędnej do wydania decyzji w rozumieniu art. 118 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach musi być rozumiane jako dokonanie czynności mającej na celu ustalenie stanu faktycznego, czyli przeprowadzenie dowodów i ich ocenę. W sytuacji, w której przyznanie prawa do świadczenia następuje na skutek ustaleń faktycznych sądu, dla stwierdzenia, że organ rentowy nie ponosi odpowiedzialności za opóźnienie, konieczne jest wykazanie, iż w przepisany terminie nie dysponował materiałem umożliwiającym przyznanie świadczenia. Ocena ta musi być dokonana przy uwzględnieniu okoliczności czy organ rentowy - w ramach swoich kompetencji i nałożonych obowiązków - poczynił wszystkie możliwe ustalenia faktyczne i wyjaśnił wszystkie okoliczności konieczne do wydania decyzji. Jeżeli bowiem zmiana decyzji w postępowaniu odwoławczym była uzasadniona ustaleniami co do takich okoliczności, które nie były i nie mogły być znane organowi rentowemu z uwagi na obowiązujące w postępowaniu przed tym organem ograniczenia dowodowe, to nie będzie podstaw do uznania, iż opóźnienie jest następstwem okoliczności, za które ponosi on odpowiedzialność (por. wyrok z dnia 21 kwietnia 2009 r., I UK 345/08, Lex nr 551000).

W ocenie Sądu Okręgowego w niniejszej sprawie okoliczności dotyczące stanu zdrowia ubezpieczonej były znane organowi rentowemu już w momencie otrzymania przez organ rentowy ostatniej opinii sądowej sporządzonej przez biegłego sądowego z zakresu neurologii M. W., a wydanej w sprawie toczącej się przed Sądem Apelacyjnym w Katowicach (sygn. akt: VIII U 866/15). Przedmiotowa opinia została doręczona organowi rentowemu w dniu 29 sierpnia 2016 r.

Z jej treści wynika, że ubezpieczona jest częściowo niezdolna do pracy. Cierpi na samoistne i mimowolne drżenie kończyn oraz głowy wynikające z zaburzeń układu pozapiramidowego. Począwszy od daty badania przez orzecznika ZUS z dnia 20 września 2013 r. zaburzenia uległy nasileniu, utrudniając wyraźnie wykonywanie czynności zamiarowych oraz związanych z wysiłkiem fizycznym, a w stopniu znacznym upośledzając wykonywanie ruchów zamiarowych i precyzyjnych. Postępujący charakter schorzenia przesądza o stałej niezdolności ubezpieczonej do pracy, bez możliwości realnej poprawy stanu zdrowia.

W tym miejscu należy podkreślić także, że błąd lekarzy orzeczników ZUS jest błędem organu rentowego, a za te błędy organ ten ponosi odpowiedzialność. Jednocześnie podkreślenia wymaga, że o odpowiedzialności organu rentowego możemy mówić wtedy, jeżeli błąd jest wynikiem ewidentnych nieprawidłowości organu rentowego. Błąd lekarzy orzeczników jest ewidentny, gdy zostaje potwierdzony w opinii biegłych sądowych lekarzy, którzy w sposób jednoznaczny, nie budzący wątpliwości dyskwalifikują te orzeczenia, wykazując błąd w sztuce lub błąd w rozpoznaniu. Natomiast nie ma mowy o okoliczności, za którą organ rentowy ponosi odpowiedzialność przykładowo, gdy rozpoznanie lekarzy leczących jest niekonsekwentne, opinie biegłych sądowych lekarzy potwierdzają stanowisko tego organu i nie ma jednolitości w poglądach medycznych biegłych sądowych – wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 26.08.2015 roku, sygn. akt: III AUa 439/15 (Lex nr 1794368).

W niniejszej sprawie zarówno biegły sądowy M. W., jak i A. R. w sprawie toczącej się przed Sądem Apelacyjnym dokonali odmiennej oceny stanu zdrowia ubezpieczonego niż organ rentowy oraz tut. Sąd, co stało się powodem zmiany zaskarżonej decyzji z dnia 15 października 2013 r. oraz zmienionego wyroku tut. Sądu.

W tej sytuacji organ rentowy winien wypłacić ubezpieczonej odsetki ustawowe za okres w opóźnieniu w przyznaniu prawa do renty. Wymagany 30-dniowy termin do wydania decyzji winien być liczony od daty doręczenia organowi rentowemu ostatniej opinii sądowej sporządzonej przez M. W. w dniu 28 czerwca 2016 r., a doręczonej organowi rentowemu w dniu 29 sierpnia 2016 r.

Zatem do 29 września 2016 r. organ rentowy winien był wydać decyzję w zakresie odsetek ustawowych za opóźnienie w wypłacie renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy. Jednakże termin płatności renty został określony na dzień 25-go każdego miesiąca. Zgodnie § 2 ust. 1 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z 1 lutego 1999 roku w sprawie szczegółowych zasad wypłacania odsetek za opóźnienie w ustaleniu lub wypłacie świadczeń z

ubezpieczeń społecznych (Dz. U. z 1999 roku, nr 12, poz. 104) odsetki wypłaca się za okres od dnia następującego po upływie terminu na ustalenie prawa do świadczeń lub ich wypłaty, przewidzianego w przepisach określających zasady przyznawania i wypłacania świadczeń - do dnia wypłaty świadczeń, z uwzględnieniem ust. 2-5. Według ust 2. okres opóźnienia w ustaleniu prawa do świadczeń i ich wypłacie, dla których przepisy określające zasady ich przyznawania i wypłacania przewidują termin na wydanie decyzji, liczy się od dnia następującego po upływie terminu na wydanie decyzji. Zgodnie z ust 4. okres opóźnienia w wypłaceniu świadczeń okresowych liczy się od dnia następującego po ustalonym terminie ich płatności, zatem w niniejszej sprawie od dnia 30 września 2016 r.

W związku z tym, Sąd Okręgowy w punkcie 1 sentencji wyroku uznał, że organ rentowy winien zapłacić ubezpieczonej ustawowe odsetki od miesięcznych rat renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy za okres od 30 września 2016 r. do dnia 16 lutego 2017 r. (tj. dnia wydania decyzji wykonującej wyrok Sądu Apelacyjnego), od dnia 26-ego każdego miesiąca poczynając od dnia 26 października 2016 r. W pozostałym zakresie sąd oddalił odwołanie ubezpieczonej, jako bezzasadne, w myśl punktu 2 sentencji wyroku.

Natomiast wobec faktu, iż ubezpieczona w dniu 25 sierpnia 2017 r. ostatecznie sprecyzowała żądanie wypłaty odsetek, poprzez ich wypłatę poczynając od 16-go każdego miesiąca, a świadczenie miało być wypłacane 25-go każdego miesiąca (zgodnie z decyzją z dnia 6 lutego 2017 r.), Sąd wniosek ten przekazał do organu rentowego tylko w tej w części nie objętej decyzją z dnia 8 marca 2017 r, w myśl art. 477¹⁰ kpc i orzekł jak w punkcie 3 sentencji wyroku.

O kosztach postępowania Sąd orzekł na podstawie art. 98 kpc w zw. z § 9 ust. 2 obowiązującego w dniu wniesienia odwołania Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U. z 2016 r. poz. 1668) zasądzając od Zakładu Ubezpieczeń Oddział w Z. – jako strony przegrywającej proces- na rzecz ubezpieczonej kwotę 180 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego.

(-) SSR del. Anna Capik – Pater